

змии пълзѣха и съскаха съ разтворени уста, алчни за жива плът. Следъ себе си хищниците пустиня оставяха.

Наближаваха къмъ насъ. Зурли и тъпани предъ тѣхъ свирѣха. Оглушителенъ шумъ цепѣше простора. Зеръ тръгнаха сж съ веселба да вършатъ подвизи — чуждиятъ имотъ да грабятъ. Музика имъ била потрѣбна въ тѣхния кървавъ походъ. И тая музика вмѣсто да разливаше радостъ, щастие въ душитѣ, всѣваше ужасъ и трепетъ. Тя бѣше гласъ на самата смъртъ.

Ние, ни живи, ни мъртви, гледахме презъ пролуки, какво става на вѣнъ. Предъ портитѣ ни застаналъ пияницата Лютфи. Той наблюдава плахо сганѣта, която иде. За първи пжтъ е тѣй дълбоко замисленъ. Сѣкнала е въ гърлото му медена пѣсень. Съседната порта вече разбиваха съ брадви. Наближиха и нашата. Лютфи се опрѣ на нея. Не мърдаше като омагьосанъ.

— Дръпни се отъ портата! — рече му единъ, който се готвѣше да замахне съ брадва и да разбива.

— Ти познавашъ ли уста Коле? — попита Лютфи.

— Мене не ми трѣба това. Махни се — казвамъ ти.

— Той — уста Коле — работи безъ хиле — прави кжщи повече на насъ отколкото на гяуритѣ.

— На ти единъ уста Коле! — бѣсно отвърна тоя съ бравата и тѣй силно замахна и ударѣ, щото разполови главата на Бекри Лютфи. Последния се повали на земята като дѣнеръ и зарита въ предсмъртна агония. Следъ малко Бекри Лютфи, безгрижния, щастливия, не бѣше между живитѣ. Смъртъта скова сладката му уста. Отсега кой щѣше да разлива радостъ изъ улицитѣ на Брѣстово? Той бѣше постоянна утѣха за ония, които скърбѣта врѣхлиташе и душеше съ своитѣ костеливи ржце. Не бѣше ли чудно, че той — пияния, бездомния, който нѣмаше, де глава да подслони, лишенъ отъ всичко онова, което прави човѣка въ обществото уважаванъ и зачитанъ, че той се чувствуваше като цвѣте у саксия, на време хранено и поено и всѣкога усмихнато и доволно? Кжде се бѣше пропиляла скърбѣта му изъ